ВІДГУК

офіційного опонента – доктора юридичних наук, професора Джафарової Олени В'ячеславівни – на дисертацію Крилова Дениса Валерійовича «Публічно-сервісна діяльність як основний напрямок державної податкової політики: адміністративно-правовий аспект», поданого на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук зі спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

Актуальність теми дослідження. Зусилля України як молодої незалежної держави інтегруватися у світове співтовариство відбувається в умовах реформування відносин власності і структурної перебудови економіки всередині країни. Велике значення як стимулятора розвитку ринкових відносин за цих умов набуває виважена та ефективна державна податкова політика, оскільки остання є не тільки джерелом наповнення бюджету, а й інструментом регулювання тих чи інших соціально-економічних процесів. Враховуючи, важливість та значимість податкової політики для сталого розвитку підприємництва, економічного суверенітету та добробуту кожного громадянина постає питання формування та реалізації останньої на засадах найбільш наближених до людиноцентриської концепції розвитку держави.

У цьому контексті одним із основних обов`язків держави є служіння інтересам людини, забезпечення пріоритету її прав і свобод, як вищої цінності, що визначає сенс діяльності органів державної влади. Реалізація ідеї сервісної держави відбувається насамперед шляхом зміни ідеології функціонування державних інституцій та надання фізичним та юридичним особам адміністративних послуг з боку органів публічної адміністрації в цілому та податкових органів зокрема. При цьому, завданням податкової політики з одного боку, є наповнення бюджету держави, а з іншого у створенні відповідних умов для реалізації фізичними і юридичними особами їх суб'єктивних прав, що вимагає переглядів підходів до формування та реалізації останньої.

Саме тому дослідження публічно-сервісної складової державної податкової політики є на сьогодні вельми актуальним, оскільки остання знаходиться на етапі становлення, що зумовлено реформаційними процесами, які відбуваються в нашій

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ
Вх. № 902
"16" 03 2020 р.
Основний док. 19
Додаток

державі. Самі ж реформи неможливі без оптимізації правотворчого процесу, в тому числі й у сфері адміністрування податків. Однак у ході цього процесу виникає чимало перешкод, зумовлених об'єктивними та суб'єктивними чинниками. У зв'язку із цим вдосконалення адміністративно-правового механізму реалізації публічно-сервісної функції державної податкової політики в Україні, впорядкування законодавства в цій сфері, відновлення інституціональної складової та спрощення адміністративних процедур з адміністрування податків потребують грунтовних наукових досліджень.

Тому тема дисертації, яка була обрана Криловим Д.В., є актуальною, зазначене дослідження своєчасне і корисне як для практики правозастосування, так і для адміністративно-правової науки.

Слід зазначити, що робота виконана відповідно до положень Закону України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», указів Президента України «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» та «Про сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні»; Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2017–2020 роки, затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 8 лютого 2017 р.; Стратегії подолання бідності, затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15 березня 2016 р.; Стратегії реформування державного управління України на 2016–2020 роки, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 24 червня 2016 р.; Стратегії розвитку наукових досліджень Національної академії правових наук України на 2016–2020 роки, затвердженої постановою загальних зборів Національної академії правових наук України від 03.03.2016 р., та плану науково-дослідницької роботи Науково-дослідного інституту публічного права «Правове забезпечення прав, свобод та законних інтересів суб'єктів публічно-правових відносин» (номер державної реєстрації 0115U005495).

Щодо обґрунтованості та достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації слід зазначити наступне. Структура роботи та її зміст свідчать про намагання автора комплексно підійти до вирішення

завдань дослідження, адже в межах дослідження ним здійснено теоретичне узагальнення і нове вирішення наукової проблеми, що виявляється у визначенні поняття, сутності та особливостей публічно-сервісних відносин, які виникають у процесі реалізації державної податкової політики, тенденцій та напрямків її удосконалення з урахуванням міжнародного досвіду, передусім держав-членів ЄС.

Чітко проглядається системний підхід до вирішення проблем, що стосуються об'єкту та предмету дослідження, зокрема стосовно вироблення оновленого адміністративно-правового механізму реалізації публічно-сервісної функції при реалізації державної податкової політики в Україні, формування теоретично обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення адміністративного законодавства як основи побудови нової податкової політики в Україні.

Задачі сформовані в логічній послідовності та направлені на досягнення мети дослідження.

Науково-теоретичним підґрунтям для наукового дослідження стала значна кількість праць фахівців у галузі загальної теорії держави і права, управління, адміністративного та митного права та процесу, інших галузевих правових наук, у тому числі зарубіжних дослідників. Загальна ж кількість використаних джерел є беззаперечним свідченням наукової обґрунтованості як самої роботи, так і зроблених у ній висновків та рекомендацій. Додатковим свідченням обґрунтованості положень дисертаційного дослідження, а також їх достовірності є результати системного узагальнення практичної діяльності податкових органів щодо реалізації публічно-сервісної функції державної податкової політики.

Повною є методологічна база дослідження, яка дала можливість автору використати при проведенні дослідження низку різноманітних методів наукового пізнання (логіко-семантичний, системний, структурно-логічний, порівняльно-правовий, системно-структурний та ін.), що дозволило дослідити існуючі проблеми реалізації адміністративно-правового механізму реалізації публічно-сервісної функції державної податкової політики в Україні.

Наукова новизна одержаних результатів визначається тим, що дисертація є, по суті, одним з перших монографічних досліджень, де в комплексі розглядається

сучасна проблема визначення сутності та особливостей публічно-сервісних відносин, які виникають у процесі реалізації державної податкової політики, тенденцій та напрямків удосконалення адміністративно-правового регулювання зазначеної діяльності з урахуванням міжнародного досвіду та вироблення оновленої моделі податкової політики з урахуванням стратегічного курсу України на шляху до Європейського Союзу.

Значна кількість результатів дослідження одержана вперше, серед них:

– визначено, що розуміння генезису публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики полягає у перегляді підходів до змісту та сутності держави та її функцій у податковій сфері, запровадження «людиноцентристської концепції» у відносинах із громадянським суспільством, що надало можливість «сервісну складову», як категорію приватного права, трансформувати в площину публічно-правових відносин шляхом створення відповідної сервісної ідеології функціонування державних інституцій, зміст діяльності яких, у першу чергу, спрямований на реалізацію прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб та не обмежується діяльністю, пов'язаною із наданням публічних (адміністративних) послуг;

– надано визначення поняття «публічно-сервісна діяльність як напрямок реалізації державної податкової політики», під яким пропонується розуміти цілеспрямовану, системну та нормативно визначену діяльність спеціально уповноважених суб'єктів (як правило, ДПС), яка спрямована на виконання сервісної функції держави, зміст якої полягає в сприянні учасникам правовідносин у галузі податкової політики отримати бажаний правовий результат, що випливає із конституційних прав та обов'язків відповідних суб'єктів, шляхом отримання адміністративної послуги або використання відповідних інструментів, які спрощують отримання такого результату;

– сформульовано перелік ознак публічно-сервісної діяльності як напрямку державної податкової політики, серед яких наступні: 1) є основною функцією, якою наділений спеціально створений суб'єкт – Державна податкова служба України; 2) специфічна сфера виникнення, яка пов`язана з досягненням оптимального

балансу між наповненням бюджету та підтримкою умов економічного зростання і підвищення суспільного добробуту; 3) не обмежується категорією та процесом надання адміністративних послуг ДПС; 4) пов'язана з отриманням бажаного правового результату та не включає у свій зміст дії, які мають контрольно-наглядові, примусові та відновлювальні заходи; 5) в результаті здійснення публічно-сервісної діяльності майже не використовуються владні повноваження відповідного суб'єкта; 6) наявність правового, інформаційного, економічного та технічного інструментарію, необхідного для якісного та своєчасного отримання правового результату; 7) правовим результатом є наділення суб'єкта звернення додатковою адміністративною правосуб'єктністю; 8) доступність, зручність, чітка правова регламентація процедури здійснення такої діяльності; 3) правовий результат публічно-сервісної діяльності при реалізації державної податкової політики не обмежується лише прийняттям адміністративного акта, а може містити інші юридично значущі дії для особи, яка реалізує свої права в податковій сфері;

– систематизовано принципи публічно-сервісної діяльності як напрямку державної податкової політики: 1) принципи формування будь-якої державної політики (філософсько-соціального спрямування); 2) правові принципи, які поділяються на: а) загальноправові принципи; б) особливі принципи, які характеризують сферу суспільних відносин та її особливості, а саме податкову сферу; в) спеціальні принципи, які безпосередньо визначають специфіку публічно-сервісної діяльності як напрямку державної податкової політики та включають принципи, які визначені в Законі України «Про адміністративні послуги» та інших нормативно-правових актах, що визначають порядок здійснення дозвільних, реєстраційних та інформаційних процедур;

– окреслено коло завдань державного регулювання щодо здійснення публічно-сервісної діяльності Державною податковою службою України, серед яких доцільно виділити наступні: 1) вироблення оновленої моделі податкової політики з урахуванням європейського розвитку Української держави; 2) створення ефективної інституціональної складової для реалізації державної податкової політики на засадах управлінської вертикалі; 3) удосконалення механізмів та інструментів здійснення

публічно-сервісної діяльності як ключового напрямку реалізації податкової політики; 4) удосконалення законодавства, яке регулює питання формування та реалізації податкової політики та підвищення якості надання послуг у зазначеній сфері; 5) посилення заходів запобігання корупції в діяльності Державної податкової служби України; 6) суттєве підвищення ефективності публічно-сервісної діяльності на основі запровадження інформаційних сервісів;

– сформульовано пропозиції стосовно внесення змін та доповнень до чинного законодавства, що регулює здійснення публічно-сервісної діяльності Державною податковою службою України, а також висловлено рекомендації щодо необхідності систематизації всього нормативно-правового матеріалу з цього напряму та обґрунтовано доцільність розроблення та прийняття Концепції розвитку Державної податкової служби України на 2020–2025 роки.

Серед положень, які дістали подальшого розвитку та удосконалення в результаті дослідження, проведеного Криловим Денисом Валерійовичем, слід виокремити:

– визначення державної податкової політики як специфічного державного управлінського процесу, який є складовою фінансової і соціально-економічної політики України та визначається, забезпечується й реалізується державними органами у відповідності із закріпленими в законах України стратегічними пріоритетами і цінностями, та здійснюється у визначених законодавством межах;

– перелік групи нормативно-правових актів, які визначають адміністративно-правове регулювання публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики;

– перелік елементів механізму реалізації публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики: 1) нормативно-правовий масив, який визначає засади здійснення публічно-сервісної діяльності як напрямку державної податкової політики; 2) система суб'єктів, які задіяні як у формуванні, так і в реалізації податкової політики; 3) принципи, на яких базується діяльність податкових органів при здійсненні публічно-сервісної діяльності; 4) цільова складова, яка представлена метою, завданнями та призначенням податкової

політики; 5) правовий та інформаційний інструментарій; 6) система взаємозв'язку та взаємодії між відповідними суб'єктами;

– наукові положення щодо основних форм і методів публічно-сервісної діяльності Державної податкової служби України, що дало змогу запропонувати дієві шляхи покращення такої діяльності;

– узагальнення сучасного стану публічно-сервісної діяльності у сфері реалізації державної податкової політики, що надало можливість розглядати цей напрямок діяльності як: а) окрему сервісну функцію держави, зміст якої полягає у зміні ідеології її функціонування та правового інструментарію у досліджуваній сфері; б) одну із зовнішньо орієнтованих функцій діяльності спеціально створеної державної інституції поряд із такими функціями, як регулятивна, контрольно-наглядова та правоохоронна; в) якісне та доступне надання особам адміністративних послуг у вигляді реєстраційних, дозвільних, засвідчувальних та інформаційних; г) створення різного роду інформаційних, технічних, електронних інструментів, які спрощують, роблять доступнішим отримання певного правового результату в податковій сфері;

– наукові положення про перспективні напрямки адаптації зарубіжного досвіду здійснення органами публічної адміністрації публічно-сервісної діяльності та можливості його використання в Україні.

Вивчення дисертаційного дослідження дозволяє зробити висновок, що автор обґрунтував низку концептуальних положень, які мають вагоме значення для розвитку науки адміністративного права взагалі та формування оновленого адміністративно-правового механізму публічно-сервісної функції державної податкової політики, зокрема.

Так, схвальну оцінку заслуговує підхід автора щодо вироблення сучасної наукової концепції публічно-сервісної складової державної податкової політики як об'єкта адміністративно-правового регулювання, що включає логічний взаємозв'язок трьох складових наукового пошуку: 1) визначення публічно-сервісної діяльності як функції держави; 2) як адміністративної послуги; 3) діяльності, яка пов'язана з якістю та задоволеністю особи «певним результатом» при реалізації

своїх конституційних прав та виконанні обов`язків (с. 41-42).

Доведено, що мета публічно-сервісної діяльності ДПС полягає в забезпеченні реалізації законних прав та інтересів суб'єктів публічно-сервісних правовідносин, що, у свою чергу, забезпечить дотримання законності та правопорядку у податковій галузі. Відповідно до окресленої мети мають бути сформовані завдання публічно-сервісної діяльності, до яких віднесено: 1) забезпечення доступу платників податків до всієї необхідної інформації, що сприятиме реалізації їх законних прав у податковій галузі; 2) покращення якості та ефективності взаємодії населення з податковими органами; підвищення рівня довіри населення до органів ДПС; оптимізація навантаження на інші структурні підрозділи Державної податкової служби України; підвищення рівня правової свідомості громадян та працівників податкових органів(с. 54).

Особливу увагу приділено дослідженню нормативно-правового масиву, який визначає матеріальні та процесуальні аспекти публічно-сервісної діяльності як напрямку реалізації державної податкової політики, який умовно можна класифікувати за такими критеріями: 1) за юридичною силою нормативних актів; 2) за суб`єктами прийняття; 3) за видами публічно-сервісної діяльності як напрямку державної податкової політики; 4) за територією дії (які діють на території України та на тимчасово окупованих територіях); 5) за терміном дії (на постійній, тимчасовій та надзвичайній основі); 6) нормативно-правові акти, які визначають засади формування державної податкової політики та нормативно-правові акти, які визначають засади реалізації державної податкової політики; 7) за структурою; 8) за сферою правового регулювання державної податкової політики, тобто ті, які регулюють публічно-правові та приватноправові відносини (с. 74).

Виокремлено та досліджено основні елементи, які становлять зміст адміністративно-правового статусу останньої, до яких віднесено: 1) мета створення органу (в основу якої і покладено саме публічно-сервісну функцію держави щодо адміністрування податків); 2) компетенція, яка спрямована на реалізацію саме сервісної складової; 3) організаційно-функціональна побудова, на яку впливає система взаємозв`язків та взаємодії з іншими суб`єктами, які задіяні в реалізації

публічно-сервісної складової державної податкової політики; 4) система юридичних, економічних та соціальних гарантій (с. 82-94).

Приділено увагу функціям державного регулювання щодо здійснення публічно-сервісної діяльності Державною податковою службою України. Під якими слід розуміти цілеспрямований вплив державних інституцій на виконання завдань щодо реалізації державної податкової політики, що мають зовнішній, публічно-владний та організуючий характер, а також певний правовий інструментарій реалізації. Виокремлено функції, які спрямовано на реалізацію публічно-сервісної діяльності Державною податковою службою України: нормотворча, дозвільна, реєстраційна, правоохоронна, координаційна, контрольна, представницька. Кожна окремо взята функція передбачає свій правовий інструментарій та особливу процедуру здійснення (с. 110–128).

Досліджено форми здійснення публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики – це групи юридично встановлених, об'єднаних спільною метою, однорідних та регульованих адміністративних дій, здійснюваних уповноваженими органами влади, спрямованих на надання публічно-сервісних послуг у податковій галузі держави суб`єктам, які їх потребують. Виділено наступні різновиди форм публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики: адміністративно-сервісна, контрольна, інформаційно-правова, внутрішньо організаційна (с. 138).

Доведено, що методи публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики – це сукупність організаційно-правових засобів, процедур, способів та операцій, застосовування яких здійснюється уповноваженими суб'єктами податкового сектору держави з метою приведення до дії державної податкової політики, а також контролю за забезпеченням належного стану останньої. До системи методів публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики віднесено: метод примусу, інформаційний метод, метод взаємодії, методи забезпечення цілей публічно-сервісної діяльності з реалізації податкової політики (с. 164–165).

Доцільно підтримати висновок здобувача, що з метою вдосконалення

юридичної відповідальності працівників Державної податкової служби запропоновано: по-перше, визначити підстави для притягнення працівників до відповідальності за невиконання та/або неналежне виконання своїх посадових обов'язків у контексті здійснення публічно-сервісної діяльності. Такими підставами можуть бути: несвоєчасне надання певних послуг; негативне ставлення (хамство, грубість) до клієнтів; умисне введення в оману користувачів адміністративних послуг, що тягне настання для останніх негативних наслідків; зловживання своїм службовим становищем; навмисне затягування певних процедур, тощо. По-друге, детально прописати види юридичної відповідальності, до яких слід віднести: дисциплінарну, адміністративну та у деяких випадках матеріальну відповідальність. По-третє, детально окреслити механізм урахування думки громадськості при визначенні підстав для притягнення службовців до певного виду відповідальності (с. 199).

Обстоюється позиція, згідно з якою адміністративні процедури в діяльності Державної податкової служби України – це сукупність послідовно упорядкованих, нормативно встановлених дій, які реалізуються посадовими особами та підрозділами Державної податкової служби України відповідно до компетенції та повноважень останньої, метою яких є реалізація поставлених перед ДПС завдань. Головними особливостями адміністративних процедур у діяльності Державної податкової служби України визначено: особливу правову основу; спрямованість на досягнення конкретного юридично значущого результату; тісний зв'язок із компетенцією Державної податкової служби України; наявність спеціальної відомчої правової основи застосування; різноманітність та видову розгалуженість. На основі функціональної спрямованості роботи органу адміністративні процедури в діяльності Державної податкової служби України класифіковано на такі види: дозвільні процедури, реєстраційні процедури, контрольно-наглядові процедури, інформаційні процедури (с. 230-231).

Слід підтримати пропозицію здобувача, що в діяльності Державної податкової служби України реєстраційні процедури – це нормативно визначені, послідовні дії уповноважених підрозділів ДПС із перевірки, обробки інформації та її подальшого

внесення у спеціальні держреєстри, надання таким чином подібній інформації юридичного значення. Встановлено, що реєстраційні процедури в роботі ДПС умовно поділяються на дві групи: ті, що передують проведенню окремих дозвільних операцій, а також реєстраційні процедури як юридичні акти закріплення певних відомостей у спеціальних державних реєстрах (с. 328).

З'ясовано, що що найбільш перспективними тенденціями удосконалення публічно-сервісної діяльності Державної податкової служби України в умовах європейської інтеграції є: 1) вдосконалення кадрового забезпечення органів ДПС; 2) покращення інформаційного забезпечення податкових органів; 3) поліпшення матеріально-технічного забезпечення Державної податкової служби; 4) вдосконалення заходів із протидії корупції в органах ДПС. Переконані, що робота законодавця та Державної податкової служби України в окреслених напрямках дозволить якісно покращити публічно-сервісну діяльність даного центрального органу виконавчої влади, а також наблизити її до тих вимог та стандартів, які висуваються до української держави європейською та світовою спільнотою (с. 355–356).

Окремо слід відмітити прагнення автора щодо визначення першочергових заходів, спрямованих на покращення адміністративно-правового механізму реалізації публічно-сервісної функції державної податкової політики в Україні в умовах європейської інтеграції України з урахування міжнародного досвіду, передусім держав-членів ЄС.

Висновки та пропозиції, сформульовані в роботі, може бути використано для подальших наукових досліджень адміністративно-правового механізу реалізації державної податкової політики в Україні; у правотворчості – при підготовці пропозицій стосовно внесення змін і доповнень до нормативних актів, що регулюють питання формування та реалізації державної податової політики в цілому та за окремими напрямками, зокрема; у правозастосовній сфері – використання одержаних результатів дозволить покращити практичну діяльність податкових органів; у навчальному процесі – положення й висновки дисертації знайшли застосування при викладанні дисциплін «Публічне адміністрування»,

«Адміністративне право і процес», «Податкове право», а також при підготовці лекцій і навчальних посібників з даної тематики.

Наукові положення, висновки і рекомендації, сформульовані у дисертації, досить повно викладено в опублікованих працях автора. Автореферат дисертації відповідає її змісту та повністю відображає основні положення і результати дослідження.

Позитивно в цілому оцінюючи дисертаційне дослідження Крилова Дениса Валерійовича, необхідно звернути також увагу і на його окремі упущення та почути думку автора щодо окремих, на мою думку, спірних або не в повній мірі обґрунтованих положень. Зокрема:

1. Серед пунктів наукової новизни здобувач обґрунтовує необхідність оновлення нормативно-правової бази та прийняття Концепції розвитку Державної податкової служби України на 2020–2025 роки, яка повинна бути спрямована на забезпечення сталого розвитку новоствореного органу державної влади. При цьому здобувач наголошує, що в ній мають бути визначені мета, завдання, а також найбільш пріоритетні напрямки розвитку даного відомства. Крім того, обов'язково повинно бути окреслено коло інструментів та засобів, за допомогою яких дані цілі можуть бути досягнуті. В цілому підтримуючи зазначену позицію, вважаємо, що робота тільки би виграла, як би автор запропонував власний проект відповідної Концепції та направив її до суб'єкта правотворення.

2. Визначаючи перелік ознак публічно-сервісної діяльності як напрямку державної податкової політики, здобувач наголошує, що однією із таких ознак є правовий результат публічно-сервісної діяльності при реалізації державної податкової політики, який не обмежується лише прийняттям адміністративного акта, а може містити інші юридично значущі дії для особи, яка реалізує свої права в податковій сфері. Зазначена позиція потребує обґрунтування, оскільки саме адміністративні акти призводять до юридичних наслідків – виникнення, зміни та припинення адміністративно-правових відносин та можуть бути предметом адміністративного позову.

3 У підрозділі 1.2 «Завдання, особливості та принципи публічно-сервісної

діяльності з реалізації державної податкової політики здобувач надає авторське визначення державної податкової політики та визначає характерні ознаки. При цьому здобувач наголошує, що державна податкова політика визначається, забезпечується й реалізується державними органами у відповідності із закріпленими в законах України стратегічними пріоритетами і цінностями, та здійснюється у визначених законодавством межах. В цілому не заперечуючи проти такого підходу, хотілось би почути, від здобувача, які саме стратегічні пріоритети і цінності маються на увазі.

4. У підрозділі 2.1 «Поняття та структура механізму реалізації публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики» визначено поняття механізму здійснення публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики та основні складові елементи останньої. Серед таких елементів, здобувач визначає систему суб'єктів, які задіяні як у формуванні, так і реалізації податкової політики. При цьому підрозділ 2.2. роботи, присвячений тільки одному суб'єкту, а саме Державній податковій службі України. Вважаємо, що такий підхід є завузьким і не дає повного уявлення про всю систему суб'єктів, як задіяні в реалізації публічно-сервісної функції державної податкової політики.

5. Здобувач у підрозділі 3.1 «Сутність та види форм здійснення публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики» наголошує на тому, що форми здійснення публічно-сервісної діяльності з реалізації державної податкової політики покладено організаційно-правовий критерій, відповідно до якого виокремлено такі групи форм здійснення публічно-сервісної діяльності, як: 1) адміністративно-сервісна; 2) контрольна; 3) інформаційно-правова; 4) внутрішньоорганізаційна. Зазначена позиція потребує додаткового обґрунтування, оскільки віднесення до видів форм – контрольної форми, є дещо дискусійним.

Зазначу, що значна частина висловлених критичних зауважень носить дискусійний характер та може бути спростована в процесі захисту, вони не знижують наукову та практичну значущість отриманих результатів дослідження та не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації Крилова Д. В.

Усе викладене дає підставу для висновку про те, що дисертаційне дослідження «Публічно-сервісна діяльність як основний напрямок державної податкової політики: адміністративно-правовий аспект» виконане на належному науково-теоретичному рівні, є завершеною працею, в якій отримано нові науково обґрунтовані результати, що вирішують конкретне наукове завдання, яке має суттєве значення для науки адміністративного права, тобто за своєю актуальністю, новизною постановки та вирішенням досліджених проблем, теоретичним рівнем і практичною корисністю, достовірністю і обґрунтованістю одержаних результатів повністю відповідає вимогам Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 р. № 567, а її автор – Крилов Денис Валерійович – заслуговує на присудження йому наукового ступеня доктора юридичних наук зі спеціальності 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Офіційний опонент:
професор кафедри
поліцейської діяльності
та публічного адміністрування
Харківського національного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор О.В. Джафарова

ПІДПИС ЗАСВІДЧУЮ